National Library of Israel

Doar Hayom - דאר היום, 16.09.1932, page 7

אמר עזמות ...

(סוף מעמוד ב")

„הכם" שלנו, והוא קורא „עבודה זרה" כמש־מעותה ובלא פירוש רש"י, מה לעשות ?. . .

ובאן תקף אותו יהודי ירושלמי, צעיר ספרדי בנקאי שבא ל„נוח" בעלאי :

—ראיתי את ה„גיטו" שלכם בבירות, הוא אומר לו, והוא עלוב. . . הן יש לכם עדה, בן פורת יוסף, המונה בששת אלפים יהודים, כן ירבו, ומדוע אין לכם אף ב"כ אחד בעיריה הבירותית ואף פקיד אחד חשוב בממשלה הלבנונית ?. . .

נתבלבל קצת ידידנו העסקן :

— מה לעשות ? — הוא אומר — ואנחנו מי־עוט קטן של 6000 יהודים בין 200000 גויים ? מה לעתות ? אנחנו בגלות. . .

וכדי להפטר ממנו מתוך דברי תורה ספרתי לו את המעשה ההיסתורי בדימוסתינוס הנואם והמטיף הידוע ממקדוניה, שעמד פעם ודבר בחם ובהתלהבות לפני עמו על עתידו ועל גורלו, על חובתו ותעודתו וכו'.

ואולם הקהל לא רצה לשמע :

— דבר לנו על וינוס, אלילת היופי ! צעק האחד.

— רוצים אנו לשמע על האולימפיאדה ! צעק השני.

— טוב, ענה דימוסתנוס, אספר לכם מעשיה יפה.

לשמע „מעשיה יפה" נזדקרו האזנים ונעשו כארפכסת. . .

— היה היה איש אחד, פתח הנואם, ולו היה חמור. . . ויהי היום וילך האיש עם חמורו ביער... ויפגש בו חברו ויאמר לו : „התרצה למכר לי את חמורך ?"— „כן ענה האיש, שלם לי מאה דרכ־מונים". האיש קבל את הכסף מחברו ונתן לו את החמור. . . ואולם, כעבור רגעים מספר חזר המו־כר אל הקונה ואמר : „שלם לי עוד 20 דרכמו־נים !" „הן מכרת לי את חמורך במאה דרכמונים?

— „כן ענה השני, אני מכרתי לך את החמור אבל לא את צלו. . .אני דורש 20 דרכמונים בער הצל". . . בקיצור, הלכו שניהם אל השופט והגי־שו לפניו את תעצומותיהם. זה אומר: מכרתי לו את החמור בלי הצל, וזה טוען : קניתי את החמור עם הצל. . . זה תובע עוד 20 דרכמונים, וזה טוען כנגד. . .

— אבל, מה הגיד השופט ? — צעק הקהל מתוך אי־סבלנות אל הנואם.

— מה היה הסוף ?— שאל אחד מראשי הקהל מתוך סקרנות גדולה.

אז קרא אליהם דימוסתינוס מעל הבמה :

— כשדברתי אליכם על המצב החמור של מדינת־כם ועל האינטרסים התכופים של עמכם לא אביתם לשמע את דברי ועכשיו שספרתי לכם מעשיה בחכור ובצלו, אתם מתענינים לדעת את ה„סוף" ?

— עניני ה„חמור" קרובים אל לבכם יותר מעניני המדינה ? . . .

ואת הנמשל ? — הריהו מובן מאליו : מה לעשות ? ועניין ה„חמור וצלו" אשר בלבנון, „ווינוס" אשר ב„עלאי",— קרובים הם יותר אל לבם של אנשי ה„טריק־טראק" וה„שש־בש" שלמ בבירות מכל עניני „פאליסטין" וא"י, ומכל עניני „עבודה זרה" וה„עיריה" בבירות ?. . .

מה לעשות ? — וישראל בגלות !. ..

וכדי לסיים בכי טוב, אספר לכם מה שראיתי ברחוב הצרפתי הגדול אשר על חוף הים בבירות.

עברתי עם ידידי ברחוב גדול ויפה זה והנה נגלה לנגד עיני שלט גדול ועליו כתוב בערבית ומתחת באותיות עבריות גדולות השם „סעדי".

חשבתי, שזהו יהודי ספרדי או תימני, או ציוני שבא מא"י ופתח לו חנות בבירות, וכשנכ־נסתי פנימה ראיתי שלט אחר באנגלית : time is monnay, ובעברית לצדו: הזמן יקר, ממש כו במשרדים הלאומיים שלנו. . .

— כנראה, שזהו יהודי אמריקאי, אמרתי לבן־לויתי שבא מאמריקה.. .

ואולם כשאך נכנסתי בדברים עם בעל החנות נודע לי כי אין זה יהודי, לא ספרדי ולא תימני אף לא אמריקאי כי אם ערבי מושלמי מבירות, שהתחתן עם אשה נוצרית והתאהב בשפה העברית — זהו צובע שלטים, עשה לו שלטים באותיות עבריות לשם ריקלמה, זהו המלניק הערבי בבירות..

משם הלכתי בכל רחובות בירות וחפשתי בגרות בעצם היום, כדיוגנס בשעתו, שלט עברי בכל חנויות היהודים ולא מצאתי כי אם שלט עלוב של הבנק העברי ושכנו הללויד הא"י, ועוד שלט של ל הוטל „תל־אביב", שלא ראה, כמדומני, תל־אביבי אחד בתוך כתליו. . .